

LBRIS

We know
books

SONA
CHARAIPOTRA

și

DHONIELLE
CLAYTON

MICUȚELE BALERINE

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2023

CASSIE

TE SIMȚI DE FIECARE DATĂ ca și cum ai muri.

Cel puțin, la început. Mușchii ți se întind și ard, de parcă s-ar sfâșia. Oasele coapselor tale par că se vor roti până ce-și vor ieși din încheieturi. Șira spinării ți se lungeste și se răsucesce în poziții imposibile. Venele brațelor se umflă, sângele pulsând repede prin ele. Degetele îți tremură în timp ce încerci să le ții încordate, dar și grațioase. Degetele de la picioare se înghesuie într-o cutiuță mică, roz, umplându-ți picioarele de răni și vânătăi.

Dar totul pare lipsit de efort, minunat, privit din afară. Așa sper.

Pentru că doar asta contează, în cele din urmă.

Studioul B arată ca un acvariu azi, și mi-aș dori ca acei trei pereți de sticlă să fie acoperiți. Pot simți privirea lui Liz, fierbinte și grea, când își ține fața presată de geam. Știu că își dorea rolul – poate chiar mai mult decât mine – dar nu înseamnă că îl și merita. Va spune că eu doar am avut noroc, că a fost nepotism la mijloc, că sunt avantaje în a fi nepoata domnului Lucas. Bette mi-a povestit de altfel că a spus deja toate astea, în bâlbâielile ei de la beția din seara trecută.

Dar eu știu mai bine cum stau lucrurile. Mi-am meritat rolul.

Morkie latră niște comenzi spre fetele din corpul de

balet, apoi se întoarce spre pianist, pentru a-i căuta nod în papură în privința unor note din *La Sylphide*. Sunt singura balerină de Nivelul 6 distribuită într-un solo, și în vreme ce fetele celelalte se prefac a fi bucuroase pentru mine – mă rog, cele mai multe dintre ele – știu că speră ca eu s-o dau în bară. Dar nu le voi oferi acea satisfacție. Deși este foarte dificil să fiu cea mai tânără de aici. Mai devreme, când una dintre ele m-a întrebat dacă am cincisprezece ani, am vrut să mint și să spun că am șaptesprezece sau optsprezece, ca ele.

Mă uit la ceilalți dansatori cum se învârt pe podea într-o înlanțuire de piruete și îmi las zâmbetul întins pe față, fără să șovăi. Nu le voi arăta cât de greu îmi este. Mușchii mă dor și stomacul mi se agită, gol complet, pentru că nu am putut mânca de dimineață, după tot cheful de aseară. Nu ar fi trebuit să-i permit lui Bette să mă convingă și pe mine să beau. În mod clar, plătesc prețul acum.

Muzica se oprește brusc, iar Morkie se apleacă deasupra lui Sarah Takahashi, obligând-o să facă rotirea iar și iar, corectând-o pe un ton răstit în rusă, de parcă Sarah ar putea înțelege limba. Sarah face o reverență, gest care pare să o înfurie și mai tare pe Morkie. Este dublura mea, deși are Nivelul 8 – o tipă de Nivelul 8 ar trebui să aibă rolul principal, oportunitatea de a-și etala talentul în fața unei companii de artiști profesioniști.

Folosesc fiecare secundă pe care mi-o oferă pauza asta ca să recapitulez pașii, în minte, pe ritmul muzicii. Morkie reia pașii în fața noastră, unul câte unul, pocnindu-și balerinii micuți pe care-i are în picioare. Deși se apropie de șaptezeci de ani, încă mai reprezintă portretul clasic al artistei pline de grație – o adevărată *danseuse russe*.

Bette se strecoară pe ușă, lăsând-o să se închidă cu

IBDIS | We know
books

zgomot în urma ei, ca eu să știu că e aici. Urăsc cum găsește mereu o cale să-și facă anunțată prezența, dar nu i-aș spune-o niciodată. Toată lumea întoarce capul – părul ei blond ca un halo e ridicat în coc, fusta de balet creată de un designer plutește în jurul coapselor ca o vată pufoasă de zahăr, rujul ei roz a fost aplicat cu mișcări de expert. I se spune să se așeze în spate, și se trânteste lângă gențile noastre de sport. Au existat bârfe că un cec gras de la mama ei către studio îi asigurase rolul, dar nu am îndrăznit să o întreb. Fusese amabilă, chiar mă ajutase. Mă apăraseră în fața lui Liz și a celorlalte când am ajuns aici prima dată, îmi arătase cât de cât cum merg lucrurile, le amenințase pe ele dacă nu se potolesc și continuă să mă hărțuiască.

Will apare și el câteva minute mai târziu. Părul roșu îi este dat cu gel și are chipul acoperit de machiaj. Îmi face cu mâna și îmi trimite în zbor o sărutare. În dimineața asta, ne-au anunțat că el va fi dublura partenerului meu.

Se așază în spate, lângă Bette.

Morkie mă cheamă în mijlocul sălii. Începe muzica, ușoară, plutitoare, calmă. De obicei, îi dau voie să mă învăluie, notele să pună stăpânire pe mine și să mă pierd în ea, cu mișcările brațelor și ale picioarelor ne mai aparținându-mi mie, lăsându-mă să devin acel duh al pădurii care se îndrăgostește de scoțian. Dar astăzi mă simt foarte ancorată în corpul meu înalt și stângaci. Simt cum mi se întinde fiecare mușchi când alunec pe podea, și mă asigur că pun piciorul acolo unde trebuie, la fiecare pas.

Mă surprind căutând cu privirea marcajele de pe podea, care indică locul fiecăruia pe scenă. Încerc să nu îmi conștientizez atât de atent fiecare mișcare, în timp ce improvizez. Vechile obiceiuri. Proastele obiceiuri. Ar fi trebuit să știu totul pe dinafară până acum. Îmi spun că sunt

ușoară ca aerul. Dar, totuși, picioarele îmi sunt mai întârziate cu o secundă, mișcările brațelor îmi sunt prea greoaie.

— Mai mult! Mai mult!, urlă Morkie, vocea ei făcând oglinzile să se cutremure.

Simt cum zâmbetul îmi tremură pe buze, în pericol să dispară. Parcă îmi pierd toată grația în prezența ei. Încrederea de sine mă părăsește odată cu picăturile de transpirație. Scott mă așteaptă să dansez până la el, în stânga scenei. Plutesc spre el, cu mâna întinsă, iar el mă trage la pieptul său.

Morkie zbiară ca să acopere muzica.

— Zâmbește-i! Ești îndrăgostită de el.

Îmi iese mai mult un rânjet, și pare unul izvorât din durere, când îl observ în oglindă. Stomacul mi se strânge când el îmi apucă talia și se pregătește să mă ridice.

Morkie își agită mâinile în aer, și eu rămân pe jumătate ridicată de la pământ.

— Ar trebui să fiți îndrăgostiți! Unde-i iubirea? Unde e iubirea? Oare am greșit când v-am distribuit pe voi, Cassandra?

Accentul ei rusesc face toate cuvintele să pară ascuțite, tăioase, de parcă mi-ar despica organele.

— Găsiți-o! Găsiți motivul pentru care v-am ales pe voi.

Cu o mână slăbănoagă, îmi face semn să mă îndepărtez din centrul încăperii.

Sarah îmi ia locul, să exerseze alături de Scott ridicarea pe care eu n-am mai apucat s-o pun în practică. Îmi spun că este în regulă, că așa trebuie. Că-i necesar. Amândoi băieții trebuie să învețe cum s-o ridice pe Sarah, apoi pe mine. Doar pentru siguranță, în caz că lucrurile nu merg conform planului.

Frustrată, mă îndrept și eu spre Bette și Will, în spate.

LBDIS

We know

— Trebuie s-o faci, o aud pe ea șoptind, apoi el îi face semn să tacă, când mă vede apropiindu-mă.

— Bună, zice el și-mi face un semn să iau loc pe poada, lângă el. Un început cam abrupt, nu-i așa?

Îmi trag răsufierea, ștergându-mi broboanele de transpirație pe de buza de sus. Când ochii albaștri ai lui Bette coboară asupra mea, analizându-mă, mă simt dezgustătoare, greoaie, nepotrivită pentru rol. Will se încruntă, mimând tristețea, de parcă aș fi un pui de cățel ce tocmai a fost lovit cu piciorul.

— Nu pune la suflet, îmi șoptește. Morkie e o bestie.

— Ești bine?, mă întreabă Bette, oferindu-mi un zâmbet, care e pe jumătate o strâmbătură.

— Nu știu unde mi-a dispărut concentrarea, spun, închizându-mi ochii și întinzându-mi membrele, ca să le dezmoțesc. Ieri am dansat bine. M-ai văzut și tu.

— Pari speriată de el, intimidată, spune Will, cu ochii la Scott, urmărindu-i fiecare mișcare. Cumva te-ai îndrăgostit?

— Am un iubit, izbucnesc fără să vreau.

Mi-aș fi dorit să fac echipă cu Henri, dar el e la Școala de Balet din Paris. În mâinile lui am mereu încredere.

— Scuze, nu am idee ce-i în neregulă cu mine.

— Hmm, face Bette. Bănuiala mea e că de vină-i alcoolul în cantități prea mari.

Îmi amintesc cum îmi tot umplea paharul cu vinul scump pe care-l luase din colecția mamei ei, în ciuda protestelor mele.

Dau din cap, bucuroasă să mă agăț de o scuză.

— Ar fi trebuit să aterizez direct în pat după ce ne-am despărțit.

— N-ai făcut-o?, întreabă, surprinsă.

— Uneori, dansez până târziu în noapte, ca mișcările

LIBRIS | We know books

să-mi rămână imprimată în minte în timp ce dorm, spun, deși nu am habar de ce îi fac acum confesiunea asta.

Cred că pot avea încredere în ea. Alec așa mi-a spus, chiar și la început, când eu aveam dubii în privința lui Bette. Iar Will este cel mai bun prieten al lui Alec.

— Picioarele îmi sunt praf.

Mă sprijin cu spatele de peretele de sticlă care dă spre stradă. Căldura lăsată de razele soarelui îmi alungă frigul din stomac.

Deși e primăvară, mă trezesc că tremur.

— Ce să fac?

Bette și Will schimbă priviri. Ei știu amândoi ce-și dorește Morkie. Sunt aici de când se știu, de la începutul lumii. Știu cum s-o mulțumească pe profesoară.

— Trebuie doar să îți recapeți controlul, spune Bette, adunând o scamă imaginară de pe puloverul ei impecabil. La Morkie nu merge cu teatru sau scuze.

Se apleacă să-și facă încălzirea, de parcă ar urma să fie chemată în centru în orice clipă de acum. Ca și cum ar fi aici cu un motiv bine determinat.

— Și trebuie să nu mai bei așa mult.

— Auuu, Bette, zice Will.

Încerc să-mi alung expresia de șoc de pe chip.

— De fapt, nici nu am mai băut până acum, îi spun, cu o șoaptă.

Dacă Bette este surprinsă, nu lasă să se vadă. Mă simt umilită că a trebuit s-o spun. Înainte să vin în New York și să mă mut cu vărul meu Alec și familia sa, pentru a merge la Conservator, toată lumea mea era compusă doar din orele de dans și școală. Stăteam pe canapea, în puținul timp liber, alături de gazda mea britanică ce îmi ținea loc de mamă, și așteptam un apel sau un mesaj de la Henri.

LIBRIS | We know books

New York-ul este complet diferit de cum era Londra.

— Nu am știut că mă va lovi așa tare în freză.

Aș vrea să-i reproșez lui Bette că mi-a tot băgat vinul ăla pe gât, dar nu o fac. E cam singura mea prietenă adevărată pe care mi-am făcut-o de când am aterizat în New York, și nu am de gând să stric relația.

— În unele zile, pur și simplu nu suntem în apele noastre, mă liniștește Will și îmi atinge coapsa, ca și cum gestul ar rezolva totul.

Îmi simt ochii cum se umplu de lacrimi. Îmi ling gloss-ul cu gust de căpșune de pe buze, auzind vocea muștrătoare a maică-mii în cap, în timp ce-o fac. Spune că nu e un obicei demn de o domnișoară adevărată.

Privesc peste umăr și o văd pe Sarah Takahashi reușind mișcarea cu Scott pe care eu nu am fost capabilă s-o duc la bun sfârșit. Morkie radiază de fericire.

— Nu-ți face griji, Cassie, zice Bette. Will te poate ajuta să dai bine pe scenă. Te va salva, așa cum a făcut-o mereu și cu mine.

Cuvântul *salva* pică brutal în discuția noastră. Ochii lui Will plutesc prin studio, ca și cum ar urmări o muscă.

Bette îmi zâmbește larg, dezvelindu-și toți dinții. Sunt perfecți, la fel ca tot restul pachetului.

Sunt strigată în mijlocul încăperii, împreună cu Will. Simt privirea lui Bette urmărindu-l pe Will, în timp ce Morkie ne arată mie și lui Will următoarea parte din *pas*. Îi înregistrez toate mișcărilor, cu o precizie dureroasă. Îmi ia aproape o oră să le perfecționez așa cum vrea Morkie, și abia apoi ne dă voie să încercăm pe cont propriu, în stilul nostru. În cele din urmă sunt pregătită să-i arăt ce am învățat.

Mă pregătesc să încep dansul, așteptând semnul de începere a muzicii. În mintea mea se așterne tăcerea:

grijile, criticile, fețele de dincolo de geam se estompează. Îl văd pe Will așteptându-mă. Mă prefac că sunt cu Henri. Fac primii pași, dezvăluindu-mă în ritmul muzicii, fiecare braț urmând cadența. Sar, mă răsucesc, alunec, plutesc spre Will.

— În ritm cu muzica!, zbiară Morkie.

Măinile lui Will îmi găsesc talia. Mă ridică și mă sprijină pe umăr. Îmi susține greutatea fără să pară că face vreun efort.

— Nu duci o cutie pe umăr, William, îl dojenește Morkie. E o bijuterie, un diamant! Ține-o corespunzător. E frumoasă, ușoară...

Degetele lui îmi apasă coapsa, încercând să mă susțină în continuare.

— Minunat, minunat!, urlă Morkie peste muzică. Zâmbeste, Cassandra.

Zâmbesc cât mai larg cu putință. Mă privesc în oglindă și mă concentrez pe sugestiile lui Morkie. Urmează o plutire ca un înot, plină de grație, ușoară și conștientă.

Dar, în loc de asta, simt cum Will parcă nu îmi mai susține greutatea. Mă împleticesc, căutând un punct de sprijin, dar e prea târziu. Degetele lui parcă s-au făcut nevăzute. Nu așa cum am exersat. Fără sprijin, piciorul meu drept rămâne suspendat în aer, apoi cad.

Mă rostogolesc violent, de parcă am aterizat de pe marginea unei prăpastii.

Podeaua pare încă departe, până ce mă lovesc cu forță de ea.

1.

BETTE

SE SPUNE CĂ AȘTEPTAREA este uneori mai plăcută decât evenimentul în sine, așa că o să mă bucur de fiecare clipă a ei. Domnul K adoră în mod cert să trăgăneze lucrurile. Mișunăm pe lângă el în holul Conservatorului American pentru Balet, așteptând discursul lui anual despre Spărgătorul de nuci. După asta, va dezvălui distribuția elevilor. De două ori pe an, toamna și primăvara, elevii au ocazia de a-i înlocui pe balerinii companiei, pentru o singură seară, la Lincoln Center. Un test de caracter, pentru noi. Să simțim gustul propriului viitor.

Bucata aia de hârtie însumează practic valoarea noastră aici, în școală, care este pepiniera de talente pentru Compania Americană de Balet. Iar valoarea mea... este însemnată. Eu și Alec ne ținem de mâini, iar eu nu-mi pot ascunde zâmbetul. În doar câteva clipe, numele meu va fi pe perete, alături de rolul Zânei prunelor de zahăr. Iar restul vieții mele poate să înceapă.

Mi-am văzut sora mai mare, pe Adele, dansând în rolul acesta în urmă cu șase ani, când eu fusesem distribuită pe post de heruvim. Țopăiam de colo-colo, purtând aripi aurii și rujul mamei mele pe buze. Pe vremea aia,

șteptarea nu era partea cea mai bună. Pe atunci, partea cea mai bună era căldura plăcută a reflectoarelor pe pielea mea, prezența publicului în fața noastră, felul cum îmi sincronizam mișcările cu prietenele mele din trupa de balet. Partea cea mai bună erau colanții scortoși, apretați, mirosul dulceag și metalic al fixativului de păr, coronița strălucitoare pe care o aveam prinsă în păr. Sclipiciul presărat pe obraji. Partea cea mai reușită era ghemul de nervi din stomacul meu înainte de a urca pe scenă, și valul de bucurie după ce se termina cu bine totul. Partea cea mai bună erau buchetele de flori și pupăturile pe amândoi obraji din partea mamei, și felul în care tata mă ridica sus, în aer, și îmi spunea că sunt o prințesă.

Pe atunci, astea toate erau cele mai bune.

Ușile din față ale școlii sunt închise și încuiate. Atât de important este discursul domnului K. Mă uit peste umăr, pe geamul din hol, și văd afară o grămadă de elevi, cu nasurile înroșite de frig, înghesuiți unii într-alții ca să se lupte cu aerul rece de octombrie. Sunt așezați pe scări și în Piațeta Rose Abney, numită așa după bunica mea. Ușile nu se vor deschide până ce el nu va fi terminat. Copiii ăia n-au decît să înghețe afară.

Domnul K își mângâie barba extrem de bine îngrijită și știu că e pregătit să înceapă. Îi cunosc tipicurile, mulțumită lui Adele, una dintre solistele companiei. Îmi îndrept și mai mult spatele și îmi trec mâna pe după gâtul lui Alec, gâdilând locul unde părul lui blond se termină și începe pielea fină. Îmi rânjește și știu că e la fel de nerăbdător ca și mine să conducem trupa de balet pentru balul iernii.

— Acum e acum, îi șoptesc la ureche.

Îmi zâmbește și mă sărută pe frunte. Este și el plin de entuziasm și știu, chiar știu că de acum înainte voi iubi

iarăși tot ce are legătură cu baletul. Audițiile noastre au mers bine. Îmi amintesc cât de ridicol de fericită arăta Adele pe când juca rolul Zânei prunelor de zahăr, și cum a obținut un loc în Companie direct de pe băncile școlii – la genul ăla de împlinire visez și eu. Nimeni nu-mi poate sta acum în cale. Chiar și Liz are ceva probleme anul ăsta. Și nimeni nu poate face ceea ce știu eu să fac.

Strâng mâna lui Alec. Cel mai bun prieten al lui Alec și fostul meu amic, Will, se holbează la mine. Gelozie.

Părinții și familiile fac liniște dintr-o dată, privind la costumele noastre mulate care încep să se miște.

— Să vă distribui în rolurile voastre pentru Spărgătorul de nuci nu este ceva ce ține doar de tehnică, începe domnul K.

Directorul baletului vorbește lent, de parcă și-ar alege pe loc cuvintele, ca și cum nu a reflectat deloc la ele până acum, asta în ciuda faptului că ține un discurs aproape identic în fiecare an. Chiar și așa, sorb fiecare cuvânt, ca și cum nu le-am mai auzit până acum. Îmi aruncă o privire și mă gândesc că soarta mea e cimentată chiar în acea clipă. Știi că s-a uitat la mine cu intenție – nu face lucruri doar de dragul de-a le face. Îmi înclin puțin capul, să-i arăt respect, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Tehnica este într-adevăr baza necesară pentru balet, dar personalitatea voastră dă viață dansului. Fiecare personaj aduce un aport important întregului și de asta trebuie să avem grijă să vă oferim partea cea mai potrivită în opera aceasta. Cine sunteți se reflectă în felul în care dansați. Sunt convins că vă amintiți cu toții rolurile memorabile făcute de Gerard Celling sau Adele Abney. Nu au fost doar un regal al tehnicității, cât mai ales o expresie a bucuriei și frumuseții. Elevii s-au transformat în artiști, așa cum omida iese din crisalidă și devine ceea

ce a fost menită să fie. Un fluture.

Domnul K ne seamănă cu fluturii. Când vom termina liceul, îi va oferi celui mai bun balerin un pandantiv cu fluture de diamant – Adele îl poartă mereu la gât pe al ei și îl scoate doar când îmbracă costumul de scenă.

— Succesul lui Adele și Gerard a venit din faptul că au primit rolurile potrivite, adaugă el.

Îmi înclin și mai mult capul. Sunt convinsă că este un motiv pentru care directorul o laudă pe sora mea. Rolul făcut de ea, despre care vorbește directorul de ballet acum, a fost în urmă cu șase ani, pe când ea nici nu împlinise cincisprezece ani. Nicio balerină de vârsta ei nu mai primise rolul Zânei prunelor de zahăr până atunci. Eu aveam doar șapte ani; mă dusesem să-mi îmbrățișez sora, plină de mândrie, iar domnul K venise spre noi, zâmbind.

— Adele, ești o explozie de lumină, spusese el.

De atunci, am tot sperat să-mi ofere și mie același compliment. Încă nu a făcut-o. Încă.

— Draga mea Bette, sunt convins că în foarte scurt timp o vei lua pe urmele surorii tale. O Zână a prunelor de zahăr, în devenire.

Adele radiase, bucuroasă, mândră.

Îmi dau seama că și el ține minte acel moment și la asta se referă acum. Vrea ca și eu să știu că a avut dreptate în tot acest timp. Nu-mi pot tempera entuziasmul, iar Alec mă strânge de mână.

Vocea domnului K devine mai blândă.

— Tânăra Clara, de pildă, trebuie jucată de cineva delicat, care să invoce spiritul Crăciunului la fiecare pas, la fiecare privire.

Ochii lui se abat spre o siluetă mică în costum bleu pal, și mă bucur pentru triumful de moment al micuței

LBRIS

We know
books

Maura. Am jucat-o și eu pe Clara când aveam unsprezece ani. Știu bucuria pe care ți-o aduce rolul, iar Maura merită fiecare bucățică din ea.

Ani buni mai târziu, mă gândesc la amuzamentul pe care mi-l adusese acel rol. Imediat după sezonul de sărbători mama începuse să-mi arate filmări vechi cu Adele și mă rugase să încep să-mi compar tehnica cu a ei. După acel Crăciun, relațiile dintre mama, Adele și mine s-au transformat într-o telenovelă de prost gust. Mă apucă amețeala doar când îmi amintesc de asta. Încă mai pot auzi zgomotul făcut de aparatul pentru radiografii. Parcă ar fi fost ieri. Nu are rost să stărui asupra acelor amintiri, așa că închid ochii, să fac gândurile să dispară. Funcționează întotdeauna.

Încerc să mă concentrez. Acum este momentul meu să strălucesc.

— Unchiul Drosselmeyer trebuie să fie misterios, ca un bărbat care ascunde un secret întunecat. Prințul trebuie să fie încrezător, elegant, dar totuși masculin.

Domnul K îl privește pe Alec, care rânjește larg. Mă sprijin ușor de el. Îmi dă drumul mâinii și își trece în schimb brațul pe după umerii mei. Eram și așa destul de strălucitori și veseli, dar afecțiunea lui mă face acum să radiez și mai tare. Domnul K mai înșiră câteva personaje și spune ce calități trebuie să aibă ele. Îmi netezesc părul, să fiu sigură că arăt perfect când va veni rândul meu.

— Iar Zâna prunelor de zahăr, continuă el, inspec-tând din priviri mulțimea. Nu e nevoie doar de frumuse-țe în cazul ei, ci să fie și generoasă, plină de viață, miste-rioașă, pusă pe șotii.

Pare că în continuare caută pe cineva anume din priviri, ceea ce este straniu, din moment ce știe exact unde sunt eu. Bănuiesc că doar încearcă să prelungească suspansul.

Calitățile pe care le vede el la acest rol... nu sunt neapărat și ale mele. Nu știu dacă m-ar descrie cineva cu acele cuvinte.

Dar rolul este cu siguranță al meu. Știu asta, mai ales din felul în care directorul își încheie discursul.

— Mai presus de orice, Zâna prunelor de zahăr trebuie să fie o explozie de lumină.

Eu sunt asta.

Sunt o explozie de lumină, precum Adele. Eu sunt. Mereu am fost eu.

Și, în ciuda acestui fapt, privirea domnului K tot nu-și găsește drumul spre mine.

2.

GIGI

ÎMI MUȘC BUZA DE JOS până ce simt gust de sânge. Dinții mi se înfig în rana micuță și mă ustură, dar nu mă pot opri. Nu vreau să merg la baie și să văd cât de tare mi-am smuls pielea. Nu vreau să pierd tot spectacolul. Nu vreau să fiu în altă parte.

Umăr lângă umăr, suntem ca o mare de trupuri firave, transparente ca hârtia. O adiere de vânt ne-ar pune la pământ ca pe frunzele moarte, toamna. Atât suntem de fragili și înspăimântați. Până și cei mici își țin respirația. Ghiorăiturile stomacurilor goale, hrănite doar cu grepfrut și ceai energizant, sparg tăcerea în timp ce domnul K se pregătește să dea verdictul.

Merge cu pași mășurați prin fața noastră, lăsând în urma lui o aromă de țigări și votcă trezită. Îi sorb fiecare cuvânt, de parcă ar fi insecte pe care le-aș putea prinde și păstra într-un borcan de sticlă.

Toți ceilalți profesori ai noștri sunt aliniați în spatele lui. Pe lângă domnul K, încă cinci dintre ei ne vor decide destinele. Pianistul, Viktor, care de abia vorbește, dar cunoaște toate secretele — știe ce cred *ei* despre noi. Morkie și Pavlovich, instructoarele noastre. Le spunem

Gemenele, deși nu sunt înrudite și nici măcar nu seamănă deloc. Ne privesc mereu în trecere, fără ca privirile lor să insiste asupra noastră, de parcă am fi niște fantome.

Mai sunt domnul Lucas, tatăl lui Alec, și Doubrava – unul, președintele consiliului, celălalt, profesor.

Domnul K își încheie discursul felicitându-ne pentru profesionalism. Apoi se retrag cu toții, iar cineva șoptește că au plecat ca să aducă lista repartiției rolurilor. Tot spațiul pare mai relaxat fără ei, mai luminos. Începe toată lumea să vorbească în șoaptă, și aud cuvintele *fată nouă neagră* spuse în diferite combinații. După o lună la școala asta, îmi simt culoarea pielii ca pe o rană, ca pe o arsură proaspătă după ce am stat prea mult la soare. Sunt singura balerină de culoare, în afară de o copilă pe nume Maya. În cea mai mare parte a timpului, încerc să nu mă gândesc că sunt neagră. Am aceeași pregătire clasică, precum colegii mei, și sunt venită aici să învăț stilul rusesc de balet, vânând șansa de a prinde direct de pe băncile școlii un loc în Companie.

Însă culoarea pielii mele contează aici cu mult mai mult decât în studioul din California. Acolo, ne țineam de mână în timp ce așteptam distribuția rolurilor, apoi ne îmbrățișam unii pe alții cu căldură. Aurora în Frumoasa din pădurea adormită, Kitri în Don Quijote, Odette în Lacul lebedelor. Nu se punea problema cine arată mai bine pe scenă, cine este mai slabă. Nu era menționată pasiunea rușilor pentru *ballet blanc* – toată echipa pe scenă, în costume albe, pentru a crea un efect perfect.

Aici, ne strângem părul în cocuri și purtăm salopete în diferite culori, care ne atestă nivelul de pregătire. Ne machiem și învățăm doar stilul Vaganova; urmăm tradițiile și îmbrățișăm diverse chestii demodate. E felul rusesc de a face artă. E ceea ce mi-am dorit. Pentru asta

LBRIS

We know
books

mi-am implorat părinții să mă trimită în capătul celălalt al țării. Cea mai bună prietenă a mea de acasă, Ella, crede că sunt nebună că am bătut atâta drum doar ca să dansez. Nu înțelege când îi spun că baletul este totul. Nu-mi pot imagina că aș putea să fac altceva.

Cineva se întreabă în șoaptă oare cine va primi rolul Zânei prunelor de zahăr, dar ceilalți îi spun să tacă. Oricum, știm cu toții că îl va obține Bette.

Toate vrem să fim prima balerina. Toate vrem un loc în acea Companie. Toate vrem să fim preferatele domnului K.

Chiar și eu.

Luna intră prin ferestre, deși e de abia începutul serii. Acasă, la mine, acum este după-amiază. Mama tocmai termină treaba prin grădină. Mă întreb dacă și ea așteaptă distribuția și dacă e entuziasmată pentru mine. Își dorea să rămân la studioul local. Să rămână baletul doar o activitate pe care o fac în timpul liber, în paralel cu școala.

— Ai putea să te accidentezi definitiv, îmi spusese ea înainte de probe. Te-ai putea îmbolnăvi. Ai putea muri.

Moartea era amenințarea ei preferată.

Mă lupt cu emoțiile mele. Cu dorul de casă, care crește tot mai mult în mine. Cu nodul din gât, când mă uit în jur și văd că sunt singura balerină de culoare de aici. Mă simt singură. Copiii ăștia sunt aici, la această școală, de ani buni, așa cum e colega mea de cameră, June. Sau Bette și Alec, care probabil anul ăsta vor primi rolurile principale. O văd pe Bette cum își lasă capul pe umărul lui și par o pereche perfectă. Ea știe că marele moment se apropie.

Încerc să nu fiu invidioasă. Eu sunt nouă, de abia am ajuns aici. Nu ar trebui să-mi doresc ce are ea — rolul principal, pe Alec. Dar nu mă pot înfrâna. Privesc în altă